

נובמבר 2008 • חשון תשס"ט

יומן מדיני

מדינה פלשתינית תקום על חורבותיה של ישראל

יצחק רבין, פנקס שירות

מספר ההסכמים שנחתמו במזרח התיכון זהה בדיוק
למספר ההסכמים שהופרו

שמעון פרס

עניינו של היומן המדיני באתר זה אינו עיסוק פרטני בתהפוכות הפוליטיקה הישראלית ובהתנהלות של רוח"ם מושחת או שר כושל זה או אחר. ההיבט שיוצג במדור זה הוא נסיון של התמודדות ברמה אסטרטגית עם הבעיות בפניהן אנו ניצבים. בעיות, שהן, במקרה של מדינת היהודים, קיומיות, ועלולות לחרוץ את גורל המדינה.

מפת הפנטגון – גבולות מינימום הדרושים להישרדותה של מדינת ישראל

עם קבלת החלטת 242 ובה הסעיף "גבולות ביטחון", ביקש הנשיא ג'ונסון מראש המטות המאוחדים של צבא ארה"ב, הגנרל ווילר, להכין לו מפה של אותם הגבולות. הדרישה הוגדרה כ"מינימום שטח המבטיח את הישרדותה של מדינת ישראל מבחינה צבאית בלבד". המפה שנמסרה לנשיא באוקטובר 1967, כוללת 7,000 קמ"ר בסיני, להגנת אילת והכניסה לים סוף, את חבלי יהודה ושומרון (אך לא את בקעת ירדן) ואת רמת הגולן בשטח הגדול ב-20% מזה המצוי בידי ישראל היום.

הנחת היסוד המנחה את מערכת האתר היא כי בכל עתיד הנראה לעין, אין כל סיכוי לחתימה על הסכמי שלום בין ישראל למדינות ערב, שלא יהיו אלא הונאה גלויה מצידו של האויב הערבי. זאת ברוח ה"הדנה" המעוגנת בעקרונות האסלאם, לפיה כל הפסקת נשק איננה כי אם מהלך טקטי לצבירת כוח ונשק לקראת ההתפקה הבאה. כיוון שכך, ומאחר שעל כפות המאזניים מונחת גורלה של המדינה עצמה וחשש כבד מחורבן הבית השלישי, יש לכוון "קיר ברזל" המורכב מהרתעה, הכרעת הטרור והתבצרות בגבולות בני הגנה.

בעת ובעונה אחת – לנוכח הסכנה המוסלמית ברמה כלל עולמית – יש להבהיר לבעלי ברית פוטנציאליים כי ישראל היא המשלט הקדמי של הציוויליזציה המערבית ואם זו תפול חלילה, יבוא תורו של המערב כולו. השקפה זו מקובלת על גופים וארגונים רבים במערב. למרבה הצער ישראל מזניחה ציבור רב היקף וסגולה זה, ותחת זאת קונה לה אויבים בקרב עוכרי ישראל המחוללים עתה את הגל העכור של האנטישמיות הגואה באירופה ומזכיר את שנות השלושים של המאה הקודמת.

להלן שלושה פרקים בגיליון הנוכחי של היומן המדיני:

א. נקודות ציון בכשל האסטרטגי של ישראל מאז הסכמי קמפ דייוויד ועד היום.

ב. הצעה מדינית המנוסחת בקווים כלליים לעצירת תהליך התבוסתנות בו נמצאת מדינת היהודים.

ג. "תוכנית הפסיפס" מאת ד"ר יובל אוחנה, המתייחסת לאחיזה הגיאוגרפית של ישראל בשטחי יהודה ושומרון.

*

א. נקודות ציון בכשל האסטרטגי של ישראל מאז הסכמי קמפ דייוויד ועד היום.

1. מסירת סיני למצרים

במסירת מדבר סיני למצרים הפרה ישראל את הכלל הבסיסי המעוגן במשפט הבינלאומי ובעיקרון הצדק הבסיסי: *ex injuria jus non oritur* – "ממעשה עוולה לא תצמח זכות". היה על ישראל המנצחת במלחמה שהשיתו עליה מצרים, סוריה וירדן - בכוונה גלויה ומוצהרת להשמיד את מדינת היהודים - להעניש את התוקפן כפי שעשתה זאת במלחמת העצמאות. מסירת מדבר סיני למצרים היה מן הכשלים האסטרטגיים החמורים בקנה מידה עולמי במחצית השנייה של המאה העשרים. סיני, השולט על תעלת סואץ, על הכניסה לים סוף ומהווה גבול בין אסיה לאפריקה הוא מן הנכסים האסטרטגיים החשובים ביותר בעולם כולו. אוצרות הטבע בחצי האי, הפוטנציאל הכלכלי וההתישבותי האדיר הטמון בו, כל אלה היו מביאים את ישראל למעמד של מעצמה אזורית על כל המשתמע מכך בזירה המדינית הבינלאומית.

האסון שהביא מנחם בגין בקמפ דייוויד על מדינת היהודים (בין היתר בהפרה בוטה של החלטת האו"ם 242 בסוגיית "גבולות ביטחון", וראה לעיל) שמט מתחת לרגליה של ישראל את זכותה זכותה המוסרית להתקיים, והוא בא לביטוי בשני תקדימים שאת מחירם הכבד נשאה ישראל ותישא בעתיד הקרוב: נסיגה לגבולות הארבעה ביוני 1967; חורבן הציונות.

הנסיגה "עד גרגר החול האחרון" בדרום, היא עתה תנאי בכל אולטימטום ערבי, בין אם אלה הסורים הדורשים לרוחץ בכינרת ובין אם אלו ערביי יש"ע המבקשים לשכון בטווח אפס מגוש דן על מנת שאפשר יהיה להוציא מכלל פעולה את נמל האוויר בן גוריון, להחריב את תנחת הכוח בחדרה ולשגר קטיושות לכיכר רבין.

חורבן ההתיישבות בסיני בהשראתו של בגין ובביצועו של שרון חזר על עצמו ב-2005 בחבל עזה וצפון השומרון. הנה כי כן, כוונת הגירוש של 300 אלף מתיישבי יו"ש על מנת שאפשר יהיה להקים יישות טרור בלבה של ישראל, הוא מהלך המבוסס על התקדים של קמפ דייוויד וסביר להניח שזהו היעד של הממשלה הבאה, וכל הסבור שממשלת נתניהו תימנע מן הגירוש, מוליך עצמו שולל.

הסכם קמפ דייוויד, סאדאת, קרט וּמנחם. הכלאה קטלנית של אנטישמיות ארסית, פוליטיקה צינית על חשבון ישראל ורגש נחיתות יהודי, הם שחוללו את הכשל האסטרטגי החמור ביותר בתולדותיה של מדינת היהודים

2. המצאת "העם הפלשתיני".

לראשונה בתולדות מדינת היהודים הכריז ראש ממשלה בישראל על קיומו של "עם פלשתיני" ובכך העניק לערביי יו"ש זכות לתביעת ריבונות על ייסוד החלטת 189 של האו"ם בדבר גבולות החלוקה. ריבונות אשר – כפי שציין זאת יצחק רבין בספרו – נועדה לקום על חורבותיה של ישראל. קשה לתאר חרפה מוסרית ואינטלקטואלית גדולה מזו של בגין בקמפ דייוויד כאשר חתם על הפסקה המדברת על: "The Legitimate Rights of the Palestinian People". בנוסח העברי של המסמך, שאיננו תופס מבחינה משפטית, הכתוב הוא: "ערביי ארץ ישראל", ניסיון מגושם להעלים את הבזיון באמצעות תרגום שגוי ומוליך שולל. הנה כי כן, לראשונה בהיסטוריה זכתה קבוצה אתנית הנעדרת כל מאפיין לאומי, במעמד של עם, זאת אף כי יש לו מדינה שהרי ערביי ארץ ישראל כולם עד האחרון שבהם הם בשר מבשרה על ערביי ירדן והיו אזרחיה עד 1988. הכוונה אפוא להקים מדינה שנייה לקבוצה אתנית שיש לה מדינה, וכל זאת במטרה להכחיד מדינה שלישית.

3. הפיכת ארגון טרור ל"פרטנר לשלום".

הפיכת ארגון טרור אשר בעצם שמו – אש"פ – הוא מכריז גלויות על כוונת ההשמדה של ישראל - לבן שיח שווה מעמד, בעוד זה ממשיך במעשי טבח סידרתיים, אף היא תופעה חסרת תקדים בהיסטוריה.

מכאן שהסכמי מדריד משנת 1991 בהם (בברכת יצחק שמיר ובביצוע בנימין נתניהו) הופיע ארגונו של ערפאת גלויות במסגרת המשלחת הירדנית, הם המשך טבעי לדרך אותה סלל בגין. הסכמי אוסלו שהביאו עמם 1600 קורבנות יהודים, אף הם המשך טבעי לאסון קמפ דייוויד. הגדיר זאת היטב אהוד ברק: "קמפ דייוויד הוליד את מדריד ומדריד הולידה את אוסלו."

4. "מדינה פלשתינית"

שורת המהלכים שיבואו עם ייסודה של יישות ריבונית ערבית בחבלי ישי"ע הוא רב ויוקדש לה בדפים אלו דיון נפרד. אולם לפחות שלושה מהם ניתן לציין בבירור גם במסגרת מצומצמת זו.

א. דרישה למימוש החלטות האו"ם 194 בנושא השבת הפליטים לבתיהם והחלטה 189 בנושא גבולות החלוקה. הקהילה הבינלאומית קבלה אמנם את ישראל בגבולות 1949 לאחר שישראל סיפחה שטחים אותם שחררה במלחמת העצמאות, אולם זו קבלה על תנאי, והגבולות הם גבולות שביתת נשק בלבד. לאחר התקדים של מסירת סיני, עזה וחבלי יהודה ושומרון ידרשו הערבים להחיל כלל זה על כיבושי 1949.

ב. הסכמים לשיתוף פעולה עם הליגה הערבית. מדינה פלשתינית תזכה באופן אוטומטי להיכלל בליגה הערבית וכמדינה ריבונית תהיה זו זכותה המלאה לחתום הסכמים לשיתוף פעולה צבאי. פירושו של דבר טנקים מצריים/אירנים/סורים בפאתי גוש דן. כל הסבר מיותר.

ג. הפיכתו של הגייס החמישי הערבי בתוך ישראל מן הכוח אל הפועל: פעולות חבלה; שוד קרקעות מקיף בגליל, נגב והמשולש; ניצול המערכת הפוליטית והציבורית; הסתה גלויה לחורבן מדינת היהודים; פרעות בערים מעורבות. גם במקרה זה כל הסבר מיותר.

הנה כי כן, נכון להיום, מצהיר הדרג הפוליטי גלויות על נכונותו להקים מדינת טרור בחיקה של ישראל. במקרה של הגברת לבני, זו איננה הסכמה בלבד, כי אם חזון ומשאת נפש, שאם אין היא מזכירה אותו פעמיים ביום, אין מתרונטא זו מוצאת לה מנוח. נתניהו השלים עם הרעיון, ומזה זמן רב שרגלו של האיש לא דרכה בחבלי יו"ש. כך הרובד הפוליטי, כך התקשורת וכך חלקו הנכבד של הציבור הישראלי שאף הוא מעדיף להתבונן במציאות בעיניים עצומות לרווחה.

מי נותר? ההתישבות בחבלי יהודה ושומרון. שלוש מאות אלף איש, ואם להוסיף עליהם את תושבי ירושלים ורמת הגולן, למעלה מחצי מיליון בני אדם שבמו ידיהם מחזיקים עדיין את סוכת דויד הנופלת תחתיה.

*

המערכת

מרכז אריאל למחקרי מדיניות • ACPR (Ariel Center for Policy Research)

NATIV נתיב

www.acpr.org.il • ariel.center@gmail.com